



תת"ע 1939/03/16 - מדינת ישראל נגד תומר בוכריס

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

26 יולי 2016

תת"ע 1939-03-16 מדינת ישראל נ' תומר בוכריס

לפני כבוד השופט טל פרי
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשם

תומר בוכריס

נוכחים :
ב"כ המאשימה עו"ד גינסברג
הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961, לפיה, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא יאחז בטלפון קבוע או נייד ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית.

ע"פ עובדות כתב האישום נהג הנאשם ברכב מספר רישוי 9739675 ביום 30.10.14 בשעה 23.40 בראשון לציון בשדרות משה דיין. באותן נסיבות, זמן ומקום עשה הנאשם שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב וזאת בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

הנאשם טען כי "היה לי טלפון בכיס והוא הציק לי, הזזתי אותו, הרמתי אותו ושמתי אותו בצד".

מטעם התביעה העיד ע"ת 1 השוטר משה מזרחי אשר ערך מזכר (ת/1) וכן ע"ת 2 רמי כהן אשר ערך הודעת תשלום הקנס (ת/2).



מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו, וכן העידה אשתו אשר ישבה לצידו ברכב ונכחה באירוע. כמו כן, הגיש הנאשם פלט שיחות יוצאות מחברת סלקום (נ/1).

ראיות התביעה

ע"ת 1 אשר נהג בניידת והבחין בעבירה ציין: "כשהגעתי במקביל לרכב מסוג ג'יפ מספר 9739675, הבחנתי בטלפון נייד בידו השמאלית בסמוך לאוזנו השמאלית (היד היתה מכופפת כלפי מעלה)".

בחקירתו הנגדית, חזר העד על גרסתו ואף ציין כי לא היתה אינטרקציה בינו לבין הנאשם כי הוא אבטח את ע"ת 2 מאחור.

ע"ת 2 ציין בת/2 "כי בעת שהרכב היה בתנועה, החזיק הנהג מכשיר טלפון נייד בידו השמאלית, הצמיד לפניו וללחיו השמאלית".

עוד הוסיף וציין כי "ברכב יש מתקן ועריסה, אולם הטלפון לא היה בעריסה".

תגובת הנאשם כפי שנרשמה בת/2 היתה: "יכול להיות העברתי אותו מיד ליד, אני מכחיש בתוקף, הוצאתי הטלפון מהכיס והעברתי אותו לבין המושבים, לא דיברתי, לא סימסתי, לא קיבלתי, ואפשר להוכיח זאת על ידי פירוט שיחות".

ראיות ההגנה

הנאשם העיד להגנתו ואמר בעדות ראשית:

"הטלפון הציק לי בתיק (צ"ל בכיס), הזזתי אותו... , זה לא היה שימוש, זה היה יכול להיות גם מפתח, שום שימוש לא עשיתי בטלפון".

בחקירה נגדית כאשר נשאל על ידי התובע בהקשר זה, ענה הוא:

"אמרתי שהוא הפריע לי בכיס והעברתי אותו למושב". (עמ' 6 שורה 3 לפרוטוקול).

מטעם ההגנה העידה גם אשת הנאשם, אשר בעדותה הראשית ציינה כי בעלה:

"העביר הטלפון מהכיס לצד, כי זה הפריע לו" (עמ' 6 שורה 27 לפרוטוקול).

כאשר נחקרה העדה חקירה נגדית, אמרה היא:

"שימוש בטלפון, ברגע שאתה תופס טלפון ומעביר אותו מיד ליד, זה סתם, פה הטלפון הפריע לו, לא בגלל שזה טלפון, זה ברזל שהפריע לו בישבן". (עמ' 7 שורה 11 - 12 לפרוטוקול).



דין והכרעה

נקודת המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה, האם, כדברי המאשימה, די בכך שהנאשם יאחז שהנאשם את מכשיר הטלפון בידיו על מנת לבסס את הרשעתו? או שמא יש מקום לקבל טענת הנאשם על פיה, לא ניתן להרשיעו בעבירה מאחר ולא הוכח "שימוש" בטלפון.

תקנה 28 קובעת בזו הלשון:

תקנה 28 (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם

רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (S.M.S);

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

לאחר שמיעת עדויות התביעה והעדויות מטעם ההגנה, החלטתי להעדיף את גרסת ההגנה על פני התביעה.

פרשנות הנאשם לתקנה על פיה אחיזתו בטלפון אינה שימוש כנדרש בחוק, הינה פרשנות אותה לא אוכל לקבל.

לשון התקנה ברורה וחד משמעית- אסורה כל אחיזה של טלפון בזמן נהיגה, ללא כל קשר לשיחה.

הנאשם הודה כבר בישיבת ההקראה כי החזיק הטלפון בידו ללא קשר לשיחה.

בעפ"ת 34806-04-10 **פיירמן נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.12.10) קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוג ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**.



בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.4.09) קבע כבוד השופט ביתן כי

כאשר כותב השוטר שהוא הבחין בנאשם אשר אווז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשע המערער".

בעפ"ת 6936-04-13 מלכאל יהוד נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.6.13) קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

תכלית התקנה הינה בטיחותית ממדרגה ראשונה.

עבירת שימוש בפלאפון הפכה להיות "מכת מדינה" ולעולם לא נדע כמה אנשים נקטלו בכבישי ארצנו בשל שימוש, כזה או אחר, במכשיר הטלפון.

המחוקק שב ומתקן תקנה זו מפעם לפעם, על מנת להתאימה לרוח התקופה ולחידושים הטכנולוגיים, אשר לעולם יקדימו החקיקה.

כך או כך, הרי שלא היתה מחלוקת עובדתית, עקרונית בין הצדדים, שכן, גם לדברי הנאשם ואשתו, הנאשם החזיק הטלפון בידו, והעבירו מכיסו למקום אחר ברכב.

אין חולק כי הטלפון היה בידו של הנאשם ולא היה מונח ברכב באופן יציב המונע נפילתו, שכן, הנאשם הודה כי העביר הטלפון מהכיס למושב לצידו.

סוף דבר

אני קובע כי הוכחה אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, כנדרש בפלילים, ואני מרשע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ' תמוז תשע"ו, 26/07/2016 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט



[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בביצוע עבירה של שימוש בטלפון וזאת לאחר שמיעת ראיות .

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של עד 3 חודשים , פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי ₪.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו:

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1991 , צבר לחובתו 19 הרשעות קודמות.

לאחר שהתחשבתי בטיעוני הצדדים ולאחר ששקלתי את השיקולים השונים, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- הנני גוזר על הנאשם קנס בסך 1800 ₪.

הקנס ישולם תוך 120 ימים.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

המזכירות תשלח לנאשם שובר תשלום.

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 1 חודש

וזאת על תנאי למשך 1 שנה והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.



זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי בלוד.

ניתנה והודעה היום כ' תמוז תשע"ו, 26/07/2016 במעמד הנוכחים.

טל פרי , שופט